

των καθ' ὃ πτωχά. Καὶ ἐν τούτοις προικίζονται διὰ ὁδοῦ, ἥτις κατὰ τὰς συνήθεις ὑπερβάσεις τῶν πρωτοπολογισμῶν θὰ στοιχίσῃ μετὰ τὰς ἀναποφεύκτους προσθήκας περὶ τὰς 400 χιλιάδας δραχμὰς. Θέλετε νὰ σὰς λύσωμεν τὸ αἰνίγμα; Τὰ χωρία αὐτὰ κείνται ἐν τῇ Μεγαρίδι, ἧς ὁ ἕτερος τῶν βουλευτῶν εἶναι ὁ φίλος τῆς κυβερνήσεως καὶ ἰδίως τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Σ. Δραγούμης.

Ἄν αὐτὰ γίνωνται εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πρωτεύουσας; ὅπου πᾶς τις ἐξερχόμενος εἰς ἐκδρομὴν τὰ βλέπει, φαντασθῇτε τί συμβαίνει εἰς τὰς ἀπωτέρω ἐπαρχίας.

Καὶ ὅμως πλησιέστερον τῶν Ἀθηνῶν ὑπάρχει τὸ Μενιδί, πρωτεύουσα τοῦ δήμου Ἀχαρνῶν, ἀριθμοῦν περὶ τὰς 400 οἰκογενεῖας πλούσιον εἰς παραγωγὴν οἴνου, ἐλαίου, καὶ ἄλλων προϊόντων. Ἐκεῖ διὰ νὰ μεταβῇ τις πρέπει νὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν νὰ μὴ πιᾷσῃ βροχὴ, οὐδὲ ἄλλη κακοκαιρία, διότι οὐδὲ δρόμος χαραγμένος εἶναι, οὐδὲ γέφυρα ὑπάρχει, ἀλλὰ διέρχεται τις τὸ ρεῦμα τοῦ Κηφισσοῦ ὅπερ ἐνίοτε ὀρμητικώτατον καὶ ἀνθρώπους καὶ ζῶα παρασύρει. Φαίνεται ὅτι οἱ δυστυχεῖς οἱ Μενιδιάται δὲν εὐτύχησαν νὰ ἔχουν χάμω Θεὸν ὅστις νὰ μεσιτεύσῃ παρὰ τῷ πρωθυπουργῷ κ. Τρικοῦπῃ ὅπως παραληφθῇ καὶ τὸ χωρίον τῶν εἰς τὸν κατάλογον τὸν ἐσχάτως ἐγκριθέντα περὶ τῶν κατὰ προτίμησιν κατασκευασθεισῶν ὁδῶν.

## ΜΙΑ ΑΠΟΡΙΑ

### ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Δύο καλόγηροι, ἱεροδιάκονοι, ἀποβαλόντες τὸ ἱερὸν σχῆμα μετέβησαν εἰς Γερμανίαν καὶ ἔφερον ἀπὸ ἐν δίπλωμα· διορισθέντες δ' ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ὑπουργοῦ καθηγηταὶ τῶν γυμνασίων, φέρουσιν ἤδη σοβαρῶς τὸν ὑψηλὸν πῖλον ἀπο-

πέτε ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν κυρίαν Μπωλιὲ καὶ εἰς τὴν κόρην της.

Ἐπειτα ὅμως σταματῶν καὶ σκυθρωπάζων ἐξ αἰφνιδίας ἀπελπιστικῆς σκέψεως :

— Ἀλλ' ὄχι, εἶπε, μὴ λέτε τίποτε. Εἶνε ὑπερήφανος· ἡ ἰδέα ὅτι μπορεῖ νὰ χρεωστῇ εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅστις θὰ τὴν ἐνυμφεῖτο ἴσως τὴν ἀπεμάκρυνε ἀπ' ἐμεῶν καὶ τὴν ἠναγκάζε νὰ μὲ ἀποστραφῇ. Προειδοποίησα εἰς τὴν μαρκησίαν καὶ πρὸ πάντων δώσατέ της τὸν λόγον μου. Ὡ! θὰ δεχθῶ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Μπωλιὲ γονυπετής· ἀλλὰ θέλω νὰ νομίζῃ ὅτι εἶνε ἀκόμη πλουσία διὰ νὰ μὲ ἀποκρούσῃ ἢ νὰ μὲ δεχθῇ ἐλευθέρως. Καὶ ἐάν, διὰ νὰ τὴν νυμφευθῶ, πρέπει νὰ τῆς δώσω ὅτι ἔχω, πάλιν αὐτὴ θὰ νομίζω ὅτι μὲ ὑπεχρέωσε.

— Ἐ! Ἐ! διέκοψεν ὁ Μπασελῖνος. Παρατρέχετε. Τί ὠραῖον πρᾶγμα ποῦ εἶνε ἡ νεότης καὶ ὁ ἔρω! Ἀλλὰ πρέπει νὰ προχωρήσωμεν σιγώτερα. Τώρα δὲν πρόκειται περὶ ἄλλου εἰμὴ νὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὸ φρούριον. Ἐν ἐλλείψει ἄλλης ἐπιτυχίας θὰ μπορέσετε τοῦλάχιστον νὰ θαυμάζετε τὸ ἀντικείμενον τῶν πόθων σας, ὅπως ἔλεγον κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα. Ἐστὲ σοβαροὶ καὶ ἡσυχος. Πάρετε μαζὺ σας καὶ τὴν ἀδελφὴν σας· θὰ σὰς χρησιμεύσῃ ὡς παραβάν, καὶ ἐνῶ θὰ ἐνασχολῶνται περὶ αὐτῆς, σεῖς θὰ εἰσθε ἡσυχος.

— Καὶ πότε πρέπει νὰ πάμε ἔς τὸ Μπωλιὲ; ἥρωτησεν ὁ Φίλιππος μὲ καταφανῇ ταραχῇ.

φεύγοντες τὴν γνωριμίαν τῶν πρῶν συλλειτουργῶν των.

Ἐπειδὴ καθ' ἃς ἔχω πληροφορίας ὁ διορισμὸς τῶν καθηγητῶν τούτων δὲν ἔχει κύρος ὥς μὴ παραιτηθέντων ἐπισήμως ἀπὸ τῆς ἱερωσύνης, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς πῶς συμβιβάζονται ἱερωσύνη, ὑψηλὸν καπέλον, ζακές, καθηγασία, παριστωμένη ὑπὸ ψευδῶν χειλέων.

**Χονδροκέφαλος**

## ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἐρευνήσαντες ἐμάθομεν ὅτι οἱ λόγοι καθηγηταὶ ὀνομάζονται ὁ μὲν Ὀλύμπιος καθηγητῆς τοῦ Διδασκαλείου, ὁ δὲ Ἀποστολίδης, καθηγητῆς τοῦ Δ'. Γυμνασίου.

Κατὰ συνέπειαν, τὴν ἀπορίαν τοῦ Χονδροκέφαλου παρακαλοῦνται εὐσεβάστως νὰ λύσωσιν οἱ αἰδεσιμώτατοι. Ἄλλως θέλομεν ἀναλάβει νὰ τὴν λύσωμεν ἡμεῖς.

## ΤΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

**Χανία, 25 Σεπτεμβρίου.**

Ἐννοοῦσαμεν νὰ μείνωμεν ἐντελῶς ἡσυχοὶ εἰς τὸ ζήτημα τὸ ἀφορῶν τὸν παλαιὸν ἢ τὸν νέον Διοικητὴν μας, διότι τὸ ἐθεωροῦσαμεν ἀνάξιον νὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ, ἐπιστεύομεν μάλιστα ὅτι καὶ δὲν ἐχρειάζετο καμμία ἐνέργεια ὅπως καταδειχθῇ ὅτι ἡ Κρήτη ἀποστρέφεται τὸν Φωτιάδην· καὶ ἐπὶ τέλους ἠλπίζομεν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ εὐλογημένος θὰ μᾶς ἄφινε πλέον ἡσύχους.

Ἀλλ' ὁ σκανδαλώδης τρόπος δι' οὗ ἤρχισε νὰ θέτῃ εἰς κυκλοφορίαν ἀναφοράς, πρὸς ἄγαν ὑπογραφῶν ὑπὲρ τοῦ

— Ὡ! Μήπως φοβεῖσθε πρὶν ἀκόμη ἀναχωρήσετε; Πηγαίνετε αὐριον. Μία καλὴ νύκτα θὰ σὰς δώσῃ θάρρος.

Καὶ ἐγειρόμενος βραδέως ὁ συμβολαιογράφος ἔλαβε τὸ χαρτοφυλάκιόν του, τὸ ἔθεσεν ὑπὸ μάλης καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν θύραν. Ἐπειτα σταματῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γραφείου :

— Λυπεῖσθε ἀκόμη διότι ὠμίλητα εἰς τὴν κυρίαν Μπωλιὲ χωρὶς νὰ μὲ παρακαλέσετε νὰ τὸ κάμω; ἥρωτησεν ὁ συμβολαιογράφος τὸν σιδηρουργόν, πανούργως μειδιῶν δὲν μ' ἐρωτήσατε ὅμως ἀπὸ τὴν ταραχὴν σας τί ἀπήντησεν.

— Ἀλήθεια, ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος.

Καὶ δι' αἰφνιδίας μεταβολῆς γενόμενος ἀνῆσυχος, ἀπὸ χαρούμενος ὅπου ἦτο :

— Τί εἶπεν;

— Εἶπεν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πῇ εἰς τοιαύτην περίπτωσιν. Δηλαδὴ ὅτι δὲν εἶχε νὰ πῇ τίποτε καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐβίαζε ποτὲ τὴν δεσποινίδα Κλαίρην. Ἀλλὰ τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ νικήσωμεν, δὲν θὰ τὰς εὕρωμεν ἀπὸ τὴν μητέρα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν κόρην. Καὶ λοιπὸν θάρρος. Τώρα πλέον πηγαίνω νὰ φάγω.

Καὶ σφίγγων φιλικῶς τὴν χεῖρα τοῦ σιδηρουργοῦ, ὁ Μπασελῖνος ἐξῆλθε.

Ὁ Φίλιππος μείνας μόνος, ἤρχισε νὰ σκέπτηται. Ἀντίκρυσεν ψυχρῶς τὴν θέσιν του καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν του ὅτι δὲν ἦτο κακὴ. Ἡ δεσποινίς

μούτρου του, ἐν ταῖς ὁποίαις παριστάνετο ὅτι ἡ Κρήτη ὑπὸ τὴν διοίκησίν του πρὸς μόνον τὸν παράδεισον δύναται νὰ παραβληθῇ, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐξεγείρῃ τὴν πατριωτικὴν ἀγανάκτησιν καὶ τοῦ μᾶλλον ψυχραῖνον τῶν Κρητῶν. Διὰ τῶν ἀναφορῶν τούτων ἀπευθυνομένων πρὸς τὸν Σουλτᾶνον καὶ τοὺς προξένους ἐνῶ ἄφ' ἐνὸς ζητεῖται ὁ ἀναδιορισμὸς τοῦ Φωτιάδου, ἄφ' ἑτέρου ἐπιδιώκεται καὶ εἰς ἄλλος σκοπὸς καταχθόνιος, νὰ παρασταθῇ ὅτι, ἡ Γεν. Συνέλευσις, ἥτις τόσας ἐπανεπιλημμένως διετύπωσε τόσα παράπονα καὶ ὑπέβαλε τόσα ζητήματα, ἅτινα εἰσέτι μένουσι ἐκκρεμῇ, δὲν ἀντεπροσώπευε τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ. Ἐκρηγίς ἀληθῆς ἀγανακτήσεως ἐγένετο ἀπὸ ἄκρον εἰς ἄκρον τῆς Κρήτης, ὅτε ἐγένετο γνωστὸν τὸ περιεχόμενον τῶν ἐγγράφων τούτων, ἅτινα ἱεροκρυφῶς περιήγοντο ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν θεωρουμένων ὡς τῶν μᾶλλον ἐμπειστευμένων. Ἐνταῦθα, τῇ πρωτευούσῃ τῇ νήσου συνήλθον βουλευταὶ, ἐφέται, πρόκριτοι, δικηγόροι, συνοικιάρχαι, ἀνεξαρτήτως κομματικῶν διαίρεσεων, καὶ συνεννοηθέντες τηλεγραφικῶς μετὰ τῶν ἐν Ρεθύμνῃ καὶ Ἡρακλείῳ, ἀπεράσισαν νὰ ἀντενεργήσωσι διὰ παντὸς μέτῳ πρὸς ματαίωσιν τῶν σκανδαλωδῶν καὶ ἀτίμων ἐνεργειῶν τῶν περὶ τὸν Διοικητὴν. Ἐριπποὶ καὶ πεζοὶ ἀγγελιοφόροι ἐξεπέμφθησαν εἰς τὰς ἐπαρχίας, πενταμελὲς δὲ διαρκὲς ἐπιτροπὴ διωρίσθη ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κκ. Κ. Μητσοτάκης, Ι. Παπαδάκης, Π. Φούμης, Α. Ι. Μαρκαντωνάκης καὶ Π. Ταξιδάκης πρὸς ἐκτέλεσιν παντὸς ὅ,τι ἤθελε θεωρηθῇ ἀναγκαῖον. Ἐκτάκτως ἐξεδόθησαν τὰ λευκὰ Ὀρη, ἐφημερίς φιλελευθέρᾳ, ἀπὸ πολλοῦ διακόψασα τὴν ἑκδόσιν ἐλλείψει ἐλευθερίας τοῦ γράφειν, ἐδημοσίευσεν δὲ τὰ κείμενα τῶν προδοτικῶν ἐγγράφων ὅπως καταστήσῃ αὐτὰ γνωστὰ ἐν τῷ λαῷ καὶ προλάβῃ πᾶσαν ἀπάτην. Ἐν τέλει δὲ ἀπεφασίσθη νὰ συνέλθωσιν ἐν Ρεθύμνῃ ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν τμημάτων τῆς Νήσου πρὸς ἀπό κοινοῦ συσκεψιν καὶ σήμε-

ρον ἀνεχώρησαν οἱ τοῦ ἡμετέρου τμήματος κκ. Κ. Μητσοτάκης καὶ Α. Μαρκαντωνάκης. Ἦδη ἐξ Ἡρακλείου καὶ Ρεθύμνης ἠγγέλθη ὅτι αἱ ὑπογραφαὶ ἀνεστάλησαν, καὶ ἐδῶ δὲ ἡ ἀποτυχία τῶν εἰνε βεβαία. Ὡστε ὁ καυμένος ὁ Διοικητὴς μας ἔρεινε πάλιν γαστρὸν. Καὶ νὰ ἰδῇτε, εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἥτις παρουσιάσθησα τὸν παρεκάλεσε νὰ διατάξῃ νὰ πύσωσιν ἐνεργεῖαι προσβάλλουσαι τὸν τόπον, ἀπήντησε: «Μπᾶ! ἐγὼ τίποτε δὲ ξέρω ἀπὸ αὐτὰ, οὔτε ἀναλατόνομαι καθόλου» ἃς κάμνουν ὅ,τι θέλουν».

Καὶ τώρα βεβαίως θὰ ἦσθε περίεργοι νὰ μάθητε ποιοὶ εἰνε αὐτοὶ οἱ Κρητῆς, οἵτινες ἐνεργοῦν τοιαῦτα. Ἰδοὺ τοὺς. **Ν. Σταυρίκης** ἀρχιγραμματεὺς τῆς Διοικήσεως, **Α. Γιανναράκης** β' γραμματεὺς, **Παλαιολόγος** εἰσαγγελεὺς τῶν Ἑρετῶν, **Ξηρᾶς** ἀντεισαγγελεὺς, καὶ **Χρήστος Κονδυλάκης** διοικητικὸς σύμβουλος. Μουντζουρωσατέ μου, παρακαλῶ, τὰ ὀνόματα αὐτὰ, μὲ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότεράν μελάνην· θὰ ὑποχρεώσετε ὅλην τὴν Κρήτην.

Σὺν τοῖς ἀνωτέρω, καὶ τὸ βακουφικὸν ζήτημα ἤρχισε νὰ ἀνακινήται. Ἠγγέλθη ἐκ Κων(πόλεως ὅτι τὰ ἐπὶ τούτου αἰτήματα τῶν Κρητῶν ἀπερρίφθησαν, διαταγαὶ δὲ ἐστάλησαν νὰ εἰσπρῶχθῇ ὡς τάχιστα ἡ βακουφικὴ δεκάτη καὶ νὰ δοθῇ τοῖς Μωαμεθανοῖς. Οἱ Κρητῆς, οἵτινες ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἰσὶν οἱ μακάριοι κατέχοντες, δὲν ἔχουσι νὰ ἀπαντήσωσιν ἢ τὸ «Μολὼρ Λαβέ».

Κεραμειανὸς

## ΧΡΟΝΙΚΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἐν τῇ *τελωνίῳ* ἀνεπαίσθητος σχεδὸν καθίσταται ἡ ἐκ τῆς μεταθέσεως τοῦ κ. Ρεδιάδῃ ἐλλείψις διὰ τοῦ διορισμοῦ

Μπωλιὲ ἐγκαταλειφθεῖσα τόσον ἀτίμως ἀπὸ τὸν δούκα θὰ ἔμενεν εἰς τὸ Πόντ' Ἀβέον μερικὸς μῆνας διὰ νὰ λησμονηθῇ ἡ ταπεινωτικὴ ἐγκατάλειψις τῆς. Ἐκεῖ, ἔμπορῶς νὰ τὴν βλέπῃ, νὰ τὴν περιστοιχιζῇ μὲ περιποιητικὰς φροντίδας, καὶ ἴσως νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν ἀγαπήτῃ. Ἡ Σουσάννα θὰ ἦτο βέβαια δι' αὐτὸν ὠφέλιμος βοηθός. Μετὰ τὸ τέλος τῶν διακοπῶν δὲν θὰ τὴν ἐτρελλεν εἰς τὸ παρθεναγωγεῖόν τῆς καὶ θὰ τὴν ἐκράτει πλησίον του. Θὰ ἐγένετο ἡ σύντροφος τῆς Κλαίρης καὶ θὰ τὴν εἰλκυε μὲ τὴν χαριτωμένην ἀφέλειάν τῆς. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ κατῴρωνε νὰ ἐξοικειώσῃ τὴν καρδίαν τῆς πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

Καὶ τὸ ὄνειρον ἐλάμβανε μορφήν πραγματικότητος. Ὁ Φίλιππος ἐβόλεπε τὰς δύο γυναῖκας νὰ περιπατῶσιν ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ Πόντ' Ἀβέον, ἔχουσαι τοὺς βραχίονας περιπελεγμένους, ὡς ἀδελφαὶ ἢ μία ὕψηλὴ καὶ ὑπερήφανος ἢ ἄλλη γλυκεῖα καὶ συμπαθητικὴ. Τὰς παρετῆρει καὶ τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἀνέπνεε τὸ ἄρωμα, ὅπερ διέχεον περίξ των. Ἐμεθύσκετο ἐκ τῆς γλυκείας αὐτῆς εὐωδίας. Τὰς ἠγγίξε σχεδόν, ὅτε δύο δροσερὰ καὶ ροδοκόκκινα χεῖλη, σθηριζόμενα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, τὸν ἀπέσπασαν τοῦ ὄνειρου του. Καὶ ἡ ἀγαπητὴ τῆς Σουσάννας φωνὴ ἐψιθύρισε πρὸς αὐτόν.

— Ποῖον σκέπτεσαι, Φίλιππε;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ σιδηρουργὸς ἔμενεν ἀκίνητος, παρατηρῶν αὐτὴν μὲ ἀόριστον μετὰ δάμα καὶ μὴ ἀποκρινόμενος.

— Δὲ θέλεις νὰ τὸ πῆς; Ἐγὼ πρέπει νὰ σὸ πῶ; Στοιχηματίζω ὅτι σκέπτεσαι μία ὥρα! ξανθὴ!

Ὁ Φίλιππος ἐσηκώθη ἀποτόμως καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς του.

— Σουσάννα! εἶπεν.

Ἄλλ' ὑπὸ τὸ πονηρὸν τῆς κόρης βλέμμα ἔχασε τὸ θάρρος του καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολούτησῃ. Ἐμενεν ὀρθιος, ἐκπληκτος, ἐρωτῶν τὸν ἑαυτὸν του, διὰ τίνος παραξένου διορατικότητος αὐτὸ τὸ παιδί κατῴρωνε νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβαινε ἐντὸς του.

— Γιατί ἐταράχθης τόσο πολὺ; ἐξηκολούτησεν ἡ Σουσάννα μὲ τρυφερότητα. Ἐνόμιζες τὸ μυστικόν σου καλὰ φυλαγμένο. Ἀλλὰ ἔχεις ἓνα μῆνα ποῦ δὲν εἶσαι ὁ ἴδιος καὶ δὲν μοῦ ἐχρειάσθη πολλὴ εὐφυΐα διὰ νὰ ἐννοήσω ὅτι δὲν εἶχα ἐγὼ μόνον ὅλην τὴν καρδίαν σου. Ὡ δὲν μὲ μέλλει! Σὲ ἀγαπῶ τόσο ὥστε δὲν μπορῶ νὰ ζηλεύω. Καὶ ὅταν σὲ βλέπω μελαγχολικὸν καὶ ἀφηρημένον, ἐὰν ἀνησυχῶ, δὲν ἀνησυχῶ διότι φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἐλαττώσῃς τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦεις, ἀλλὰ διότι φοβοῦμαι μήπως εἶσαι δυστυχής.

Σοῦ χρεωστῶ τόσα πολλὰ, Φίλιππέ μου! Ἐσὺ μὲ ἐκράτησες κοντὰ σου, μὲ ἀγάπησες, μὲ ἀνέθρεψες, ὅταν ἔμεινα μόνη χωρὶς πατέρα καὶ μητέρα! Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ὄχι μόνον ἀδελφὴ σου εἶμαι, ἀλλὰ καὶ κόρη σου, παιδί τῶν κόπων σου καὶ τῶν φροντίδων σου. Ἀγάπα. Ἐγὼ θὰ χαίρω.

(ἀκολουθεῖ)